

A HALÁSZAT MINDEN ÁGAZATÁT FELÖLELŐ SZAKLAP.

KIADJA: AZ ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET ♦ ♦ SZERKESZTI: UNGER EMIL DR.

• • Kéziratok és szakkérdések • •
a szerkesztőség címére küldendők.

Előfizetési díjakat és hirdetéseket az
Országos Halászati Egyesület
(Budapest, V. ker. Kossuth Lajos-tér 11
• • II. emelet 213.) fogad el. • •

Szerkesztőség: Budapest,
II., Herman Ottó-út 15. sz.
M. Kir. Halélettani és Szenny-
víztisztító Kísérleti Állomás

MEGJELENIK EGYELŐRE MINDEN HÓ KÖZEPÉN.

Az Országos Halászati Egyesület tagjai ingyen kapják.

Nemtagoknak előfizetési díj: $\left\{ \begin{array}{l} \text{Egész évre 12 pengő.} \\ \text{Fél évre 6 pengő.} \\ \text{Külföldre egész évre 16 pengő.} \end{array} \right.$

Állami alkalmazottaknak 50%-os kedvezmény jár.

• • Verantwortlicher Redakteur: • •

Dr. EMIL UNGER.

• • Administration: Ungarischer • •
Landes Fischerei Verein,
BUDAPEST, V.,

• • Kossuth Lajos-tér 11. II. 213. • •

HALÁSZAT = (FISCHEREI)

FACHBLATT FÜR DIE GESAMTINTERESSEN DER FISCHEREI

Organ des Ungarischen Landes Fischerei Vereins Budapest.

Redaktion: Kgl. Ung. Ver-
suchsstation für Fischerei-
biologie und Abwässerbe-
seitigung Budapest,
II., Herman Ottó-út 15. sz.

TARTALOM: Halászati kiállítás. *Fischer Frigyes*. — A tengeri hal vámjá. *Répdssy Miklós*. — A Tiszavirág 1929. évi nászrepülése Szegeden. (Folyt.) *Ladócsy Károly*. — A halászat fogalmának tisztázása. (M. kir. Földm. Min.) — Adatok Lengyelország halászatának ismeretéhez. *Dr. L. K.* — Fejlődésben visszamaradt ponty növekvőképessége. (Folyt.) *Illésy Zoltán*. — Társulatok—Egyesületek. Irodalom—Könyvismertetés. — Ujdonságok—Vegyesek. — Árjegyzés. — Hirdetések.

INHALTSANGABE FÜR DAS AUSLAND: Fischerei-Ausstellung. — Zoll für Seefische. — Die Theissblüte im Jahre 1929 bei Szeged. Die Klarstellung des Begriffes „Fischerei“. (Ein Rechtsfall.) — Beiträge zur Kenntniss der Fischerei von Polen. — Über die Wachstumsfähigkeit zurückgebliebener Karpfen. — Gesellschaften—Vereine. Literatur. — Neuigkeiten. — Vermischte Mitteilungen. — Fischpreise. — Annoncen.

Halásznati kiállítás.

Irta: *Fischer Frigyes*.

Az Országos Mezőgazdasági Kiállítás keretében március hó 20-tól 25-ig először jelent meg a halásznat. A nagyvonalú, szélesarányú, ma már külföldön is elismert és a külföldiek által erősen látogatott kiállításon szembetűnni vagy feltűnést kelteni nem könnyű dolog, s ennek dacára megállapíthatjuk, hogy a halásznati pavillon külalakjával és belső tartalmával méltón sorakozott a mezőgazdasági termelés többi ágainak kiállított tárgyai közé, s ott igazán jól megállta helyét. A pavillon külső alakját és belsejének egy részét kéiben mutatjuk be, s leírása tekintetében mult évi októberi számunkra utalok; a kaposvári mezőgazdasági kiállításon szerepelt ez az igazán izléesesen elkészített halászn-sátor, amely dr. Goszthony Mihály közbenjárása és előzékenysége folytán, eredeti formájában került fel a kiállítástra. Ki tudja, ha ott már szemébe nem tűnt volna a földművelésügyi miniszter úrnak s az ottani kiállítást látogató számtalan gazdának, bele mertünk volna-e fogni egy kétes sikerrel és kilátással biztató kísérletbe? Tagadhatatlanul nagy érdeme dr. Goszthonynak a kezdés merészsége, s az azzal járó nehézségek leküzdése, miért is a kiállítás sikerének jó részében vele szívesen osztozunk.

A kiállítás történetéhez tartozik még az is, hogy a kiállítás rendezését az Országos Halásznati Felügyelőség az Országos Halásznati Egyesülettel és a m. kir. Halélettani és Szennyvíztisztító kísérleti állomással karöltve végezte, s hogy az anyagi eszközöket a halásznat céljaira a költségvetésben rendelkezésre bocsátott szerény összegből merítettük. Az OMGE mint házigazda szerepelt, s teljesen szabad kezét adott a felügyelőségnek a rendezésben. Tevékenysége a minden tekintetben élvezett erkölcsi támogatáson kívül az volt, hogy a versenyre tiszteletdíjat adott, a bírálóbizottságba részéről egy tagot küldött ki és a meghívók mellékletét képező háromnyelvű izléeses reklámfüzeteiket tetszés szerinti mennyiségben bocsátotta rendelkezésünkre. Élünk is ezzel az előzékenységgel, mert Ausztriába, Csehországba és Németországba a halásznati egyesületeknek mintegy 160 meghívót küldöttünk szét, ahonnan többen meg is jelentek a kiállítás megtekintésére, sok helyről pedig előzékeny hangú sorokat kaptunk, melyben a kiállításhoz sikert kívánnak.

Az Országos Halásznati Egyesület a kiállítás rendezőbizottságába Corchus Zoltán, Paluzsa László, Zimmer Ferenc és ifj. Zimmer Ferenc választmányi tagokat és e sorok íróját küldte ki, akiknek munkájához a halásznati felügyelőség részéről Németh Endre kir. s. mérnök és a halélettani állomástól dr. Unger Emil kir. főadjunktus csatlakoztak.

A bírálóbizottság tagjai voltak br. Inkey Pál elnöklete alatt, akit az OMGE nevezett meg a bizottságba, Fischer

Frigyes, Kuttner Kálmán, Ribíánszky József, Techet Róbert és dr. Unger Emil.

A kiállítás első napját, melyen már a nagyközönségnek is szabad bejárata volt, a bírálóbizottságok munkája foglalta le. A kiállítás ünnepélyes megnyitása március hó 21-én d. e. 10 órakor volt, amidőn is a Kormányzó Úr Ófőméltósága a magyar közélet kitémősegei és a külföldi érdeklődők jelenlétében, felesége Ófőméltósága társaságában végigjárta és nagy érdeklődéssel szemlélte a kiállítás különböző csarnokait és kiállított tárgyait. Utolsó állomása — a megtekintés sorrendje hozta ezt véletlenül magával — a halászati pavillon volt, ahol nagy érdeklődéssel szemlélte

Nehéz munkája volt a bírálóbizottságnak, hogy a kiállított kiváló anyag között a díjakat szétossza. A *m. kir. földművelésügyi miniszter úr tiszteletdíja* a Corchus Dezső és Zoltán, az *OMGE tiszteletdíja* a Magyar Tógazdaságok r.-t., az *Országos Halászati Egyesület tiszteletdíja* gróf Eszterházy Ferenc kiállított anyagát tüntette ki. *Ezüst érmet*: dr. Goszthony Mihály és dr. Hoffmann Ede, *elismerő oklevelet*: a gödöllői m. kir. baromfitelep, a Kund hitbizomány és dr. Karczag József halai kaptak.

Az élő halakon kívül a kiállítás szépségének emelésére jelentős munkát és tevékenységet fejtettek ki a Zimmer Ferenc halkereskedelmi r.-t., amely a csarnok közepén

A halászati pavillon általános képe.

Akváriumok a halászati pavillon belsejében.

az akváriumok élő halait, azok nyüzsgő életét, a falakra kitett tanulságos ábrákat, grafikonokat, táblázatokat és tarka színekben pompázó elmés reklámokat. Nem kerültek el figyelmét a szebbnél-szebb élő halakon kívül a Magyar Tógazdaságok r.-t.-nak faliábrái, különösen az egész Európát behálózó kereskedelmét feltűntető kép, a ponty és harcsa fejlődését bemutató és Corchus Zoltán által kiállított preparátumok, a Zimmer r.-t. hatalmas vizája, balatoni fogasai és harcsái. Elismerő szavait örömmel hozom halászaink összességének tudomására, jutalmul és elismerésül az eddig kifejtett munkáért, de buzdításul a tovább elérendő sikerekre.

A kiállítás gerince és főanyaga ismét a haltenyésztés legfontosabb tárgya a ponty volt, amelyből olyan anyagot mutattak be tógazdáink, hogy büszkén állíthatjuk azt bármely külföldi fajta mellé. A ponty mellett tógazdasági járulékok halaink közül a fogassüllő és a harcsa szerepelt igen szép példányokkal, sőt kuriózumként a tatai Eszterházy uradalom a vizeinkben nem tenyésző angolnát is élő példányban mutatta be. A tógazdasági halakon kívül a velencei tógazdaság őspontya is szerepelt a kiállításon, tanulságul a tógazdasági kitenyésztett nemes anyag és a nyílt vizek eredeti pontya közötti jelentős különbségre.

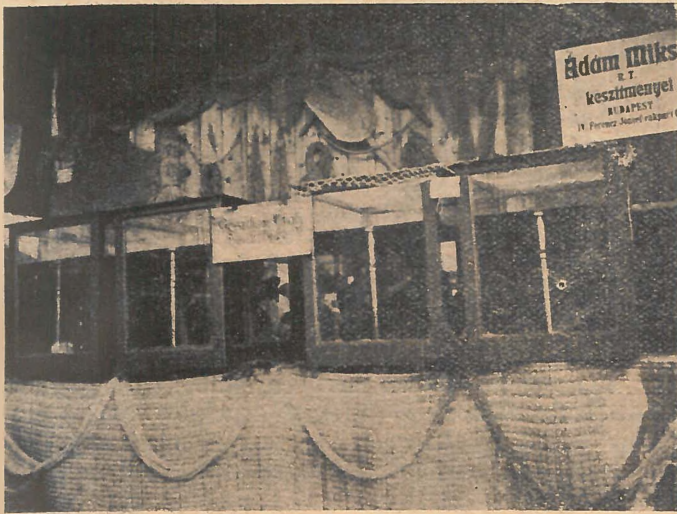
levő hatalmas asztalt állandóan a Balaton és nyílt vizeink halzsákmányának feltűnő példányaival rakta meg, az Ádám Miksa r.-t., amely halászhalóit és halászeszközeit oly bőséggben és olyan ügyes elrendezéssel mutatta be, hogy azok a pavillonak igazi ékességét és finom ízléssel összeállított díszét képezték, Varga Mihály szegedi hálógyáros, aki szintén halászati eszközöket mutatott be, végül Barta Lipótné, aki egy napra vizát küldött a kiállításra. A kiállítás élénkségét emelték a Tesz. plakátjai, melyek édesvízi halaink fogyasztását szembeötlő módon ajánlották a látogatók figyelmébe.

A kiállítás sikerének emeléséért a Zimmer Ferenc r.-t., Ádám Miksa r.-t. és Varga Mihály *elismerő oklevelet* kaptak.

A kiállítás március hó 25-ig tartott, amikor is a látogatók ezrei szemlélték meg kiállításunkat; mindenfelől lehetett hallani, hogy a halászati pavillon a kiállítás legszebb és legsikerültebb alkotásai közé tartozik. A pavillon építése körül érdemeket szereztek Madácsi építőmester és Friedl halászmester is, akik közül az utóbbi még a kiállítás öt napja alatt a rendfenntartás hálátlan és igazán nehéz munkáját végezte.

Mindenki megtette a kötelességét, mindenki a lehető legjobbat és tőle telhetőleg a legtöbbet nyújtotta. A siker

nem is maradt el. Szolgáljon ez a kiállítás buzdításul a jövőre és tanulságul arra, hogy összefogással és egyet-

Akváriumok a halászati pavillon előtt.

értéssel, acélos akarattal és mindent lebíró munkával a lehetetlennek látszó feladatokat is könnyűszerrel meg lehet oldani.

A tengeri hal vámja.

Az Országos Halászati Egyesület a tengeri hal vámja ügyében az alábbi beadványt intézte a m. kir. földművelésügyi miniszter úrhoz:

Nagyméltóságú Miniszter Úr!
Kegyelmes Urunk!

Alulírott Országos Halászati Egyesület, mint a magyar haltermelők és halkereskedők érdekképviselője, azzal az alázatos kéréssel járulunk Nagyméltóságod elé, méltóztassék a pénzügyi és kereskedelemügyi kormányzat bevonásával az 1924. évi XXI. t.-c. 2. §-ában biztosított felhatalmazás alapján oly irányú rendelet kiadását kieszközölni, mely szerint az autonóm vámtarifa 29/b. tétele: „tengeri hal vm.“ a jövőben akként módosuljon, hogy a tengeri hal 100 kg-ként 30 aranykorona, a filévé kikészített tengeri hal pedig 100 kg-ként 50 aranykorona behozatali vámmal terheltessék.

Alázatos kérésünket a következőkkel indokoljuk:

I. A tengeri hal az új autonóm vámtarifa életbelépése előtt nem volt vámmentes.

II. A tengeri hal vámmentessége következtében az import évről-évre nagyobbodik.

III. A tengeri hal vámmentességét nem teszi indokolttá se ipari, se pedig szociálpolitikai szempont.

IV. A tengeri hal vámmentessége nemcsak megakadályozza a magyar édesvízi halászat és mesterséges haltenyésztés fejlődését, hanem annak létalapját is veszélyezteti.

V. A tengeri hal vámmentessége rontja kereskedelmi mérlegünket, csökkenti vámbevételünket és ezenfelül a magas Kormányzatot megfosztja a külkereskedelmi tárgyalásoknál egy erős fegyverétől.

ad. I. A régi vámtarifa 75. tétele szerint a tengeri hal 100 kg-ként 20 kor., a 120. tétel szerint a hering

sózva vagy füstölve 100 kg-ként 7 kor. behozatali vámmal volt megterhelve. Ezzel szemben az új autonóm vámtarifa szerint a tengeri hal és a sózott hering vámmentes.

ad. II. A tengeri hal vámmentessége következtében az import évről-évre nő. A m. kir. Központi Statisztikai Hivatal adatai szerint

1906-ban	4.912 q
1914-ben	10.592 q
1927-ben	12.377 q
1928-ban	13.542 q
1929-ben	14.191 q

volt a Magyarországra importált tengeri hal. Természetesen ebben a mennyiségben a „kikészített“ tengeri hal (szardínia, szardella stb.) nem foglaltatik benn.

ad. III. A tengeri halat Magyarországon iparilag nem dolgozzák fel és nem szállítják ki újból vámkülföldre. Ezt igazolják a statisztikai adatok, melyek szerint

1927-ben	115 q
1928-ban	23 q

volt a tengeri hal exportja, ami csak azt jelentheti, hogy az itt értékesíthetetlen áru vagy visszaküldetett vagy tovább küldetett.

Szociálpolitikai, helyesebben népelelméleti szempont se indokolja a tengeri hal vámmentességét, mert míg a tengeri hal ára kg-ként 2—3 pengő, addig az édesvízi hal (ponty, kárász, compó, garda, keszeg, márna stb.) sem kerül többé 1·5—3 pengőnél.

ad. IV. A tengeri hal vámmentességének megszüntetésére legfontosabb és döntő érvünk az, hogy a tengeri hal veszedelmes konkurrens a hazai édesvízi halnak. Az 1924. évi XXI. t.-c. 2. §-ának 1. pontjában a törvényhozás felhatalmazza a kormányt, hogy „a behozatali vámokat az ország fontos termelési érdekeinek kívánalmaihoz képest kivételes szükség esetén rendeleti úton felemelhesse.“ Azt, hogy az édesvízi haltermelésünk fontos érdekei kívánják a tengeri hal konkurrenciájának megnehezítését, a következőkkel vagyunk bátrak megvilágítani:

Nem vitás, hogy a hazai mesterséges haltenyésztés egyik igen fontos mezőgazdasági termelési águnk, mert

1. gazdasági termelésre alkalmatlan területeket vesz igénybe, mint pl. a hortobágyi halastavak 2500 holdas szikes, terméketlen talaja,

2. exportj révén külkereskedelmi mérlegünket javítja, mert a Statisztikai Hivatal adatai szerint

1927-ben	13.494 q
1928-ban	12.722 q

volt az édesvízi halkivitelünk.

A tógazdasági termelés újabban azonban nehéz helyzetbe került, mert termése egyre nehezebben talál felvevő piacokat. Ennek a válságnak okai:

- az ország fogyasztókéességének csökkenése,
- tengeri hal konkurrenciája,
- a külföldi piacok magas védvámjai.

A hazai piac felvevőkéességének csökkenése következtében a hazai termés alig 25%-a talál belföldi piacot. A fennmaradó 75%-nak külföldön kell értékesülnie. Legfontosabb piacaink, Német- és Lengyelország, azonban magas behozatali vámmal sújtják az édesvízi halat. Így a német behozatali vám 100 kg-ként 25 aranyárnyék, a lengyel pedig 72 zloty. Ha figyelembe vesszük még ezeknek a piacoknak igen nagy távolságát, az élő hal szállításának költségeit és veszélyét, akkor nyilvánvalóvá lesz a hazai haltermelés exportját szinte lehetlenné tevő sok akadály. Amikor mindig súlyosabb és súlyosabb akadályok gördülnek halexportunk elé, nem

szabad megengedni, hogy ugyanakkor a tengeri hal vámentesen importáltassék és minden nehézség nélkül szorítsa ki még a hazai piacokról is a hazai termést! Ha már az egész Európát elárasztó gazdasági válság miatt a hazai fogyasztás növekedésében nem bizakodhatunk, legalább a hazai piacokon kell megnehezíteni egy idegen, az országnak még fiskális hasznot se jelentő, teljesen fölösleges termék akadálytalan konkurenciáját.

ad. V. Amit az édesvízi hal exportja jelent külkereskedelmi mérlegünk követel oldalán, ugyanazt jelenti a tengeri hal a tartozik oldalán. Kereskedelmi mérlegünket fölöslegesen, indokolatlanul rontja anélkül, hogy egy fillérenyi jövedelmet hozna az országnak. Kormányunk a multban, a külkereskedelmi tárgyalásokon számtalanszor szállt síkra a magyar édesvízi hal exportja érdekében, hogy az illető államok a hal beviteli vámját töröljék vagy mérsékeljék, sajnos az érdekelt államok a legmerevebben elzárkóztak minden vámredukció elől s nekünk most már, szemben a multtal még az az eszköz se állott rendelkezésünkre, hogy rekompenzáció címen a tengeri hal vámredukcióját ajánlhassuk fel, mivel a tengeri halat az új vámtarifában nagylelkűen vámentesnek nyilvánítottuk. A tengeri hal importja legjobban Németországot érdekli, mert

1927-ben	5.361 q-t
1928-ban	7.906 q-t
1929-ben	8.786 q-t

importált Magyarországra. A német import fokozatosan, rohamosan emelkedik, mert a német kormány minden rendelkezésére álló eszközzel elősegíti a tengeri hal exportját, sőt a

tengeri hal külföldi propagandáját hatalmas pénzüsszeggel támogatja. Ugyanakkor a német édesvízi hal védelmére magas vámmal sújtja a magyar édesvízi halat. A német kereskedelmi tárgyalásoknál igen erős fegyver lehetne, ha autonóm vámtarifánk a tengeri halat megfelelő behozatali vámmal terheli, mert annak redukciója fejében feltétlenül kívánható lenne a halexportunkat nehezítő német védvám redukciója.

Általános érvül szinte felesleges tán felhozni azt, hogy Magyarország élelmiszerből importra nem szorul, s ezért minden felesleges táplálékbehozatal hazai termelésünk helyzetét súlyosbítja.

Nagyméltóságú Miniszter Úr! Az előadottak alapján nyilvánvaló, hogy a tengeri hal vámentességét semmi se indokolja, ellenben úgy nemzetgazdasági, mint fiskális és politikai szempontok azt kívánják, hogy a tengeri hal vámentessége megszűnjön.

Alázatos kérésünket ezért Nagyméltóságod hathatós pártfogásába ajánljuk és annak, az országos érdekre való tekintettel, mielőbbi teljesítését kérve, vagyunk Nagyméltóságodnak az Országos Halászati Egyesület nevében mély tisztelettel:

Budapest, 1930. évi március hó 17-én.

Répássy Miklós s. k.
alelnök.

*

A beadványhoz az egyesület válaszmánya egyhangúlag hozzájárult s a kérdés fejleményeire, reméljük kedvező elintézésére még vissza fogunk térni.

F.

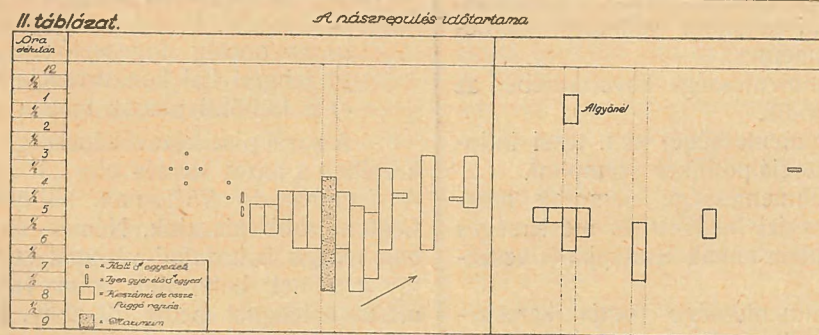
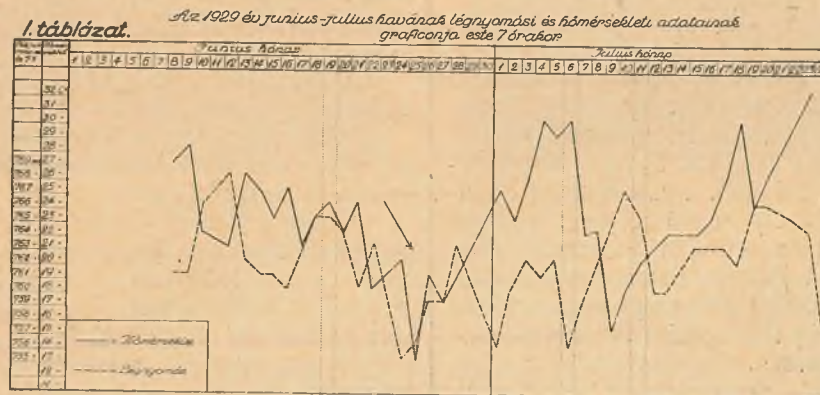
A Tiszavirág (*Palingenia longicauda*, Oliv.) 1929. évi nászrepülése Szegeden.

Írta: LADÓCSY KÁROLY

Folytatás.)

Hőmérséklet és légnyomás. Rátérve hőmérsékleti megfigyeléseimre, általában állíthatom, hogy a hőmérséklet és légnyomás befolyásolja a megjelenést. Esőben egyáltalán nem jelennek meg a kifejlődött s bábruhát levett imagók. Ha I. és II. számú táblázatokat megfigyeljük, a június 19-i nagy rajzás után következő gyér megjelenés a délutáni korábbi órákban kezdődik és hamarabb is fejeződik be. Erre magyarázatul szolgál a levegő hőmérsékletének s a légsúlymérőnek esése. (Ki kell emelnem a

megértés végett, hogy a hőmérsékleti adatok esti hét-óraiak. A légsúlymérő adatai szintén; ezen adatok tengerszintre és 0°-ra vannak redukálva.) A nyilak szépen mutatják ezen süllyedő, illetve emelkedő tendenciát. Június

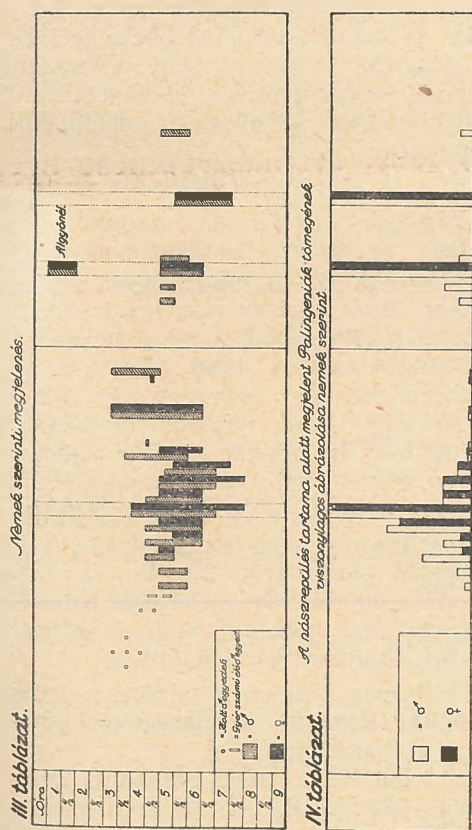
20-án d. e. erős zivatar volt, minek következménye a délutáni — az előző naphoz viszonyított — igen megcsappant létszám. (Lásd IV. táblázat.) Ugyancsak így áll a július 7-i rajzás. Csak egy-két hím jelenik meg. Oka, hogy a július 6-iki hőmérséklet, mely 29·8° C volt, alászállt 21·9° C-ra. A három nagy rajzás napján a hőmérséklet és légnyomás esti hét órai adatait alább tüntetem fel. Az I. számú táblázaton a 3 nagy nászrepülés napját pontosított vonallal jelöltem. Három nap hőmérsékleti ingadozása

10° C, légnyomási ingadozása 9 mm. Mindazáltal a hőmérséklet nem száll a 20° C alá. Az eddig elmondottakból kitűnik az, hogy az időjárás a Tiszavirág megjelenésére lényegesen hat; lehet kedvező, csökkentő, sőt teljesen meggátolhatja,

A Palingenia nászrepülése Szegeden három periódusban történik. Kérdezősködéseimre, hogy az előző években is így történt-e, igenlő választ kaptam. A júliusi két periódus egészen új jelenség. Irodalmunkban erről még említés nincs.

Idő	Hőmérséklet	Légnyomás
jún. 19.	24° C	765 mm
júl. 6.	30° C	756 mm
júl. 11.	20° C	765 mm

Szél és repülés. Alapelveként leszögezhetjük, hogy a Palingeniák mindig a folyó felett szálldosnak; a csillogó vízfelület a vezetőjük. Ezt a tételt különösképpen igazolja Gelei professornak egyik megfigyelése, mely szerint az eső után tükröző aszfaltjárda felületre nagy számban jöttek ki Szegeden a Tiszavirágok és az utcán sűrű nászrepülés fejlődött ki. A nemek viselkedése azonban eltérő. Nevezetesen a hímek mindig vízfolyással szembe röpködnek: *adverso flumine* (Gelei), a nőstények ellenben széllal szembe: *anemo rheotaxis* (Gelei).

Június 19-én a nászrepülés júliusi maximuma alkalmával északi szél fúj. A Tisza Szegednél, különösen a két híd között, majdnem észak-déli folyású, tehát mindkét nem fölfele, azaz észak felé repül. A kanyarultnál (lásd: térkép) azonban a folyó északkeletre fordul; a szél a magasan szálló nőstényeket oldalt kapja, mire ezek visszafordulnak. A hímek a vízfolyást követik.

Június 20 és 21-én déli szél fúj. A hímek nem a széllal, hanem a vízfolyással szemben röpködnek, tehát fölfele; a nőstények viszont a széllal szembe, azaz lefelé. Ehhez meg kell jegyezni, hogy a víz színén a szél ereje

gyöngye. Kis szakaszon, a két regatta-ház között a hímek is ide-oda szállnak (június 17.). Farkaikkal söprik a vizet. Erős szél csökkenti a megjelenést (június 24.).

Hogy a csillogó vízfelület a vezetőjük, erre dr. Gelei József professzor úr hívta föl a figyelmemet. Ő t. i. 1928 júniusában a Tisza Lajos-körút és Rudolf-rakpart találkozásánál az előbb említett nászrepülést figyelte meg. Véleménye szerint a nedves, csillogó aszfalt megtévesztette őket s odaszálltak petézni. Azt megfigyeltem, hogy sohasem jönnek a víz szélén kívül, kivéve amikor a hímek levetik ú. n. „fehér ruhájukat“. Ilyenkor a partra is kiszállnak, de leginkább hajók oldalán (lásd eredeti fölvételt, 1929 június 22-én), csónakokon, vízbehajló fűzekon vedlenek.

Tiszavirág-álca lakások a tápéi part mentén.

Tiszavirág időbeli megjelenése. A Tiszavirág időbeli megjelenését szemlélteti a II. számú táblázat. Június 8-án már hím Tiszavirág-hullákat szállít a víz, valószínűleg a Tisza felsőbb szakaszáról vagy a Marosból. (Itt jegyzem meg, hogy a marosi példányok kövérebbek, mint a tiszaiak.) Élő példányok 13-án jelennek meg s mind hímek. Számuk napról-napra gyorsan nő. Nősté-

A Palingenia submaginalis ú. n. „fehér ruhája“.

nyek csak 19-én mutatkoznak. Június 19-én éri el a rajzás a maximumot, azután fogy és 29-én befejeződik. Júliusban 4-én jelennek meg hím példányok, 5-én nagyobb számban ismét csak hímek, 6-án nagy rajzás van, mely hasonló a június 19-i hez. Hímek és nőstények egyenlő számban rajzanak. 11-én ismét nagy rajzás van. Ettől

kezdve gyorsan alábbhagy s július 22-én egy csenevész nőstényt láttam utoljára. A nászrepülés mindig délután van. Szegeden legkorábban negyed négy órakor jelennek meg a Palingeniák (június 26., 29.), legkésőbbben fél hatkor (július 11.). A rajzás rendszeren befejeződik hét órakor. A nőstények azonban nyolc óráig is röpködnek, ha az időjárás kedvező: szélmentes, meleg naplementekor. Leghosszabb ideig tartott a június 19-i nagy rajzás. Délután négy órától nyolcig mérhetetlen tömegű röpködő Tiszavirág lepte el a Tiszát. Csónakon fel és alá vezettem a vasúti híd és Maros-torok között a partok felé tekintve a házakat valósággal szürkéknek láttam a Tiszavirág-felhőn át nézve; a vontató gőzösök és uszályok oldala tele van a hím subimago ruhájával. A víz Palingenia hullákkal vegyest hozza a sárgásbarna álcaruhát. Harminc centiméteres kerek lepkefogó-hálommal egyszeri bemerítésre harminc darab Tiszavirágot halásztam ki a vízből. A kanyarulatnál levő kőgáton belül nagy tömeg Palingenia vesztelt a víz színén csomókba verődve, délután hat órakor. Még éltek de már repülni nem tudtak. Ezekből nagyobb tömeget gyűjtöttem, hogy a nemek eloszlását megállapíthassam. Minél jobban esteledett, a nőstények annál magasabbra szálltak. Fél nyolckor k. b. 20—30 méter magasán röpködnek a víz felett. Ekkor már a közúti hidat is ellepték, sőt k. b. 10 méternyire felette is csapongtak. A II. táblázatból kiténik az is, hogy a rajzások zöme 5 és 6 óra közé esik.

(Folyt. köv.)

Jogeset.

A halászat fogalmának tisztázása.

M. kir. földművelésügyi miniszter 51.710/1929. szám.

A csendőrség K. L. s.—i lakos ny. vasúti málházot 1929. évi május 29-én 17—18 óra között varsákkal való halászatot érte a s.—i alsóhatárhoz tartozó Száraz, illetve Füzesér nevű tóban, melyet a terhelt zárt víznek vélt, mert a B. folyóval áradás idején sem érintkezik. Érvényes halászejgye, valamint 1929. évi május 26-án keltezett engedélye volt V. I. s.—i lakostól arra, hogy a tónak az engedélytadók tulajdonába tartozó részeiben varsákkal halászhasson 1929. évi május 30-tól június 30-ig tartó idő alatt.

A feljelentés folytán megindított rendőri büntető eljárás fejleményei szerint a s.—i. járás főszolgabírája 1929. évi június 21-én 658. kih. sz. a. hozott elsőfokú ítéletével bűnösnek mondta ki K. L.-t idegen vízterületen a halászatra jogosultnak engedélye nélkül, illetve a nyílt vizekre nézve megállapított általános halászati tilalom ideje alatt való halászás által az 1925. évi XLIII. t.-c. 24. §-ának a), illetve b) pontjába s a 9500/1926. sz. végrehajtási rendelet 20. §-ába ütköző kihágások elkövetésében, megtorlásképpen pedig ugyanazon törvényhelyek alapján 30 P pénzbüntetésre ítélte s a bűnjelként lefoglalt 6 drb. varsának és 1 drb. halászejgyének elkobzását és megsemmisítését az 1878 : V. t.-c. 61. §-a és 1879 : XL. t.-c. 26. §-a, illetve az 1925 : XLIII. t.-c. 27. §-ának első bekezdése alapján elrendelte.

A tisztii ügyész súlyosbításért, a terheltnek pedig a varsák elkobzása, valamint a halászejgy bevonása ellen szóval jelentvént be fellebbezést, a fellebbviteli folyamatban Alispán úr 1929. évi július 10-én 445. kih. sz. alatt hozott másodfokú ítéletével a büntetés iránt helybenhagyta

az elsőfokú ítéletet, a varsák és halászejgy elkobzására vonatkozólag azonban megváltoztatta s a lefoglalt tárgyaknak a terhelt részére leendő visszaadását rendelte el.

A terhelt megnyugodott, míg a tisztii ügyész a m. kir. belügyminiszter úrhoz juttatni kért fellebbezést jelentett be a másodfokú ítéletnek abból az okból való megsemmisítése iránt, mert szerinte az ítéletnek a halászejgy és varsák elkobzásának mellőzésére vonatkozó rendelkezései sértik az 1925 : XLIII. t.-c. 27. §-át és az 1878 : V. t.-c. 61. §-át.

Az illetékes döntés céljából elem terjesztett ügyet átvizsgálván, az alábbiak szerint bírálтам felül.

Ítélet.

Alispán úr másodfokú ítéletének nem fellebbezett büntető rendelkezésére vonatkozólag mindenekelőtt a Rbsz. 178. §. 7. pontja és 204. §-a alapján hivatalból megállapítom azt, hogy a terheltnek halászati cselekménye tévesen minősített olyannak, mintha az 1925. évi XLIII. t.-c. 24. §-ának a) pontjába is ütköző kihágást képezne, holott a vád részeinek egybevetéséből nyilvánvaló, hogy az elítélés tárgyául szolgált egyik, vagyis az idegen területen a halászatra jogosultnak engedélye nélkül való halászás címén büntethető kihágási cselekmény nem forog fenn. Ilyképpen a vonatkozó elsőfokú ítéleti részt megváltoztattam és az ebbeli kihágás alól felmentem a terheltet, egyéb vonatkozásaiban pedig a másodfokú ítéletet — a többi nem fellebbezett részek érintése nélkül — a varsák és a halászejgy visszaszolgáltatása iránt intézkedő, megfellebbezett rendelkezésére kiterjedőleg a fellebbezéssel szemben az alábbiaknál fogva helybenhagyom.

Megokolás.

Szakközegem nyilatkozata szerint a szóbanforgó Füzesér nevű tó, mely tulajdonképpen B. holtmeder, kétségen kívül nyílt víz. A mesterséges halastavaktól eltekintve olyan vizek, melyek más halasvizekkel nincsenek is oly összeköttetésben, hogy a halak az egyikből a másikba átmehetnek, az 1888 : XIX. t.-c. 13. §-ának b) pontja értelmében úgy képeznek zárt vizet, ha egyetlen birtokos vagy több birtokos osztatlan tulajdona között fekszenek. E fekvési viszony nélkül a Füzesér nyílt víz lévén, abban a halászat gyakorlása nem korlátlan.

Így alá van rendelve az 1925. évi XLIII. t.-c. 10. §-ában előírt általános halászati tilalomnak. A 9500/1926. sz. végrehajtási rendelet 20. §-ából láthatólag az általános halászati tilalom ideje alatt halat fogni nem szabad, vagyis *tilos akkor a halászás bármely módja, mert halászás által történik a halfogas.*

Az 1929. évre szólóan az általános halászati tilalom az 54.300/1929. sz. rendelettel május 5-től május 31-ig szabatott meg.

Midőn tehát K. L. 1929. évi május 29-én estefelé halászott, az 1925 : XLIII. t.-c. 10. §-ában említett általános halászati tilalmat megszegte s ezzel a 24. §. b) pontja szerint minősülő kihágást követett el, miért is büntetendő volt.

Ellenben akkor részére már kiadta V. I. az 1929. évi május 26-án kelt engedélyt a halászatra. Csakhogy ezen engedély alapján a halászatot, habár azonnal lett volna is arra jogosítva, még május 31-én sem kezdhette volna meg, mert addig tartott az általános halászati tilalom; ezzel a tilalommal szemben pedig a halászatra jogosultnak esetleg korábban kezdődő hatálybalépéssel kiállított engedélye a halászat gyakorlásának lehetősége szempontjából közömbös és már keltétől kezdve meg-

szerzett gyanánt való figyelembevétele sem ütközik akadályba.

Ily körülmények között indokoltnak mutatkozott a terheltet az 1925:XLIII. t.-c. 24. a) pontjába ütköző kihágás alól felmenteni.

Ez pedig egyszersmind azt is hozza magával, hogy az ugyanazon törvény 27. §-ának a halászejegy bevonására vonatkozó alkalmazása is alapját veszítette.

A varsák visszaszolgáltatását szintén helyeselni kellett, mert az 1878:V. t.-c. 61. §-ában bizonyos tárgyak elkobzására nézve meghatározott mellékbüntetés alkalmazása azokra a lefoglalt tárgyakra vonatkozólag indokolt, amelyek birtoklása, használása, vagy terjesztése különben is tiltva van és ezért azokat el kell kobozni, meg kell semmisíteni vagy használhatatlanná tenni; az ily meghatározás alá nem eső lefoglalt tárgyak ellenben a Rbsz. 95. §-ának megfelelően kezelendők.

Az 1929. évi 658 2. kih. sz. felterjesztése mellől a csatolmányok visszaküldésével felhívom Alispán urat, hogy ítéletemről az érdekelteket értesitse.

Adatok Lengyelország halászatának ismertetéséhez.

A mezőgazdasági kiállításunkat látogató lengyel küldöttség egyik mérnök-tagjától, *Arnold János* úrtól, a lengyel országos gazdasági egyesület halászati osztályának igazgatójától, aki tanulmányútjában a Balatont is meglátogatta, vettük a lengyel halászati és haltenyésztési állapotokra vonatkozó következő adatokat.

A halgazdaságilag számbajövő lengyelországi édesvizekben az elmúlt évben 250.000 hektárt tett ki a természetes tavak, 35.000 ha-t a folyók és 75.000 ha-t a mesterséges halastavak vízterülete. Az összes haltermelés ezekben a vizekben mintegy 200.000 q-ra tehető, amely mennyiségben 70—80.000 q-val szerepel a tógazdasági termelés. Több mint négyszer akkora területen tehát alig több, mint két és félszer annyi pontyot termelnek, mint Csonka-Magyarország.

Ez a pontytermés azonban korántsem fedezi a 28 milliónyi lakosság, főleg az Oroszországból nagy tömegekben bevándorolt zsidóság szükségletét, amit a pontybehozatal következő adatai tanúsítanak:

Élőpontyot bevitték	1926-ban	1927-ben	1928-ban
Magyarországból	4300 q-t	5700 q-t	adat hiányzik
Oroszországból	94 q-t	365 q-t	„ „
Orosz süllőt bevitték	11.000 q-t	17.000 q-t	14.000 q-t
Sós heringet „	574.000 q-t	684.000 q-t	685.000 q-t
Evvel szemben kivitelre került friss lazacból	1250 q	2100 q	3100 q

Ennek a feltűnő kivitelemelkedésnek az a rendszeres lazachalásítás a magyarázata, melyet a lengyelek az utóbbi években a Visztulán és mellékvizein folytatnak. A Duna-jec felső folyásában ugyanis évenként növekvő tömegekben fogják ki az ívő lazacokat, melyeknek petéit mesterségesen termékenyítik meg. 1929-ben evvel a mesterséges tenyésztéssel kétmillió ivadékot nyertek, melyeket a hegyi patakba halasítottak be.

A természetes tavak benépesítésére főleg angolnaivadékokat visznek be egyre növekvő mennyiségben Angol-országból, ahonnan a németek is szerzik az ő angolnatenyésztésanyagukat. 1928-ban másfélmillió angolnaivadékokot importált Lengyelország.

A nagy természetes tavak megfelelő kihasználására azonban hiányzik a megfelelő tőke. A legtöbb tó kis halászbérlők kezén van, akiknek nincs módjukban intenzív és tervszerű halgazdaságot üzni.

Ennek egyébként másik nagy akadálya, hogy Lengyelországban máig sincs egységes halászati törvény, amely biztosítaná a nemeshalak védelmét és megakadályozná a halienyésztési szempontból káros eszközök és módszerek alkalmazását.

A mesterséges haltenyésztés terén azonban az állam nagy erőfeszítéseket tesz a termelés fokozására, aminek beszédes jele az a tény, hogy a halastavak területe az utolsó tíz esztendő alatt 20%-kal gyarapodott.

A legnagyobb lengyel természetes tó, a lengyelek Balatonja, kb. 90.000 kat. holdnyi *Narocz-tó*, a litván határon, Dünaburgtól DNY-ra, 30—50 m-es mélységekkel. Amint *Arnold* elbeszélte, ennek eredményes halászatát még ma is a németeknek 1916 márciusában e tó körül aratott nagy győzelme akadályozza. Az oroszoknak e tavon keresztül vonultak a lövészárkai, és hatalmas tüzésük is a tó felméteres jegén volt felállítva. A németek váratlan támadása, irtózatosszerű granátpergőtüze feltörte a tó jegét az oroszok alatt, úgyhogy közel húszezer emberük, egész tüzésük, a spanyol lovasokkal együtt örökre a tósrba merült. Ezek az ágyuk és drótsövények máig is útját állják az eredményes hálózásoknak s útjában is lesznek, amíg egészen be nem iszapolódnak.

Az országos mezőgazdasági egyesület halászati osztálya, amely *Arnold* vezetése alatt áll, 1910-ben alakult és két évtized alatt igen sokat tett a lengyel haltenyésztés emelése érdekében. 1916-ban megalakította Varsó székhellyel, részvénytársasági alapon a Haltenyésztők Társulatát, 1929-ben pedig a Halastavakat Építő és Kihasználó Társulatot (BEST).

A haltenyésztés tudományos céljait szolgálják az 1920-ban létesült Hidrobiológiai Állomás *Wigryben*, melynek vezetője dr. *Litynski*, a *Bydgoszczban* 1922-ben alakult haltenyésztési laboratórium az áll. gazdasági intézetkebelében (élén *Kulmatycki*-vel), a *Ruda Malenieckában* *Staff F.* dr. vezetése alatt dolgozó és a mezőgazdasági főiskolához tartozó halbiológiai kísérleti állomás. Ezenkívül a *krakkói* és *poseni* egyetemeken is van haltenyésztési és halbiológiai tanszék, az előbbi *Spiczakow*, az utóbbi *Szecht* tanár vezetése alatt.

Dr. L. K.

Halászmestert keresek

50 holdas tógazdaságba mielőbbi belépésre, aki vadőri teendőket is vállal. Írásbeli ajánlatok bizonyítvány-másolatokkal és fizetési igény megjelölésével **Horváth Markó Harsány**, Borsod megye címre küldendők.

TECHET RÓBERT

okleveles mérnök BUDAPEST

Vállalja HALASTAVAK tervezését és építését, régi tavak reorganizációját, tavak intenzív racionális kezelését, termések külföldi értékesítését, öntözések, lecsapolások tervezését és építését, földbirtokok felmérését, parcellázását, mérnöki és halászati szakvélemények készítését.

VIII., József-körút 43. sz. II.

TELEFÓNSZÁM: József 429—22.

Fejlődésben visszamaradt ponty növekvőképessége.

(Folytatás.)

Az 1926. évi kísérletnél közel egyenlő súlyú megjelölt egy- és kétnyaras helyzetetett el. (A tavakban más népesítés is volt.) A táblázatban közölt eredmények mutatják, hogy az őszi lehalászásnál a behelyezett kétnyarasok jóval nagyobb súlyszaporulatot értek el és pedig úgy a takarmányozással, mint anélkül végzett kísérletnél.

Az 1927. évben a 94. sz. kísérleti tóba 36 drb. oly háromnyaras helyzetetett el, melyek a második-, méginkább a harmadik évben egy trágyázatlan tóban — s takarmány nélkül — erősen visszamaradtak. Ugyanezen tóba megközelítőleg ugyanannyi átlagsúlyú 72 drb. kétnyaras helyzetetett el. Bár a tó tévedésből túl volt népesítve, de a lehalászás eredményeként a visszamaradt háromnyarasok relatíve mégis nagyobb súlyszaporulatot értek el, mint a kétnyarasok. Az 1928. évben három kísérlet folyt:

A 96. számú tóba behelyezett háromnyarasok az előző évben 270 gr súllyal helyzetettek ki és lehalászáskor 272 gr átlagsúlyuk volt, amelyből még az áttelelés ideje alatt 32 grammot vesztek, tehát a kísérlet előtt még kisebbek voltak, mint előző év elején. Az ilyen visszafejlődés a tógazdaságokban alig fordul elő, s az eredmény mégis azt mutatja, hogy a majdnem háromszoros súlyú kétnyarasok ugyan a kísérlet ideje alatt jobban megnöttek, de a %-os súlyszaporulat mégis a háromnyarasok javára esik.

A 95. számú tóban összehasonlító kísérlet folyt egyenlő mennyiségben behelyezett fejletlen kétnyaras, normális egynyaras és túlgyenge egynyaras pontyok fejlődésének összehasonlítására. Ezen kísérletnél feltűnő a túlgyenge egynyarasok nagy növekedése. Még feltűnőbb, hogy a normális nagyságú egynyarasok súlyszaporulatát a visszamaradt kétnyarasok messzefelülmúlták, sőt majdnem elérték a fentebbi 96. sz. tóba hatszor nagyobb átlagsúllyal kihelyezett kétnyarasokat is — bár ezen összehasonlítás nem egészen reális — a két tóban különböző életviszonyok miatt.

A harmadik kísérlet két egyenlő területű tóban végeztetett, ugyanazon darabszámú és majdnem egyforma súlyú egy- és kétnyaras anyag kihelyezésével, azonos takarmányozás mellett. Az eredmény újra meglepően az idősebb évjáratú anyag javára ütött ki, 173 gramm több súlyszaporulattal. Ezen utóbbi kísérlet azt is igazolná, hogy ugyanoly nagyságú tóterületből, azonos takarmányozás mellett, a visszamaradt idősebb évjárat nagyobb termést produkál, mint a normális súlyú fiatalabb.

A fenti kísérletek azt igazolják, hogy a kedvezőtlen táplálkozási viszonyok következtében a fejlődésben visszamaradt ponty növekvési energiája nemcsak

megmarad, de ha az állat változott kedvező életfeltételekhez jut, még fokozódik. Természetesen e visszafejlődés csak egyedekre vonatkozatható, nem terjeszthető ki több generációra. Igazolták a kísérletek azt is, hogy e növekvésben visszatartott halak — ellentétben a melegvérű állatokkal —, ha kedvező életviszonyok közé jutnak, nemcsak nem maradnak vissza az egy évvel fiatalabb hasonló súlyúaktól, hanem ellenkezőleg: még a takarmánykihasználási képesség is növekszik, mintha a visszatartott növekvési energia a kedvező viszonyok között erőteljesen előtörne.

Arra nézve is folytak kísérletek, hogy mi a szélső határa a növekvésben való visszatartásnak. Akváriumban 4 évig tartott 0.3—0.9 dekás pontyok kihelyezve őszig átlag 44 dekásra nőttek. Megjegyzendő, hogy e kísérleti 6 éves pontyok nemiszervei nem voltak teljesen fejlettek, a fej pedig aránylag kicsi volt.

A kísérletekből az a gyakorlati következtetés vonható le, hogy a visszamaradt fejlődésű pontyot is bátran használhatjuk népesítésre az esetben, ha az különben egészséges és jóminőségű tenyésztésből származik. Természetesen igen nehéz megkülönböztetni ezt a degenerált és így hasznavehetetlen egyedről. (Pl. ugyanazon évjáratú anyagnak fejletlenül maradt egyedei.)

A fő gazdasági elv pedig abban áll, hogy azon évben, amelyben a tó termése piacra fog kerülni — minél kisebb népesítési súllyal — minél nagyobb lehalászási eredményt érjünk el.

A kísérletek eredményeként dr. Walter megállapítja, hogy a fokozott növekvőképesség előnye olyan tenyésztésanyag alkalmazásával használható ki főképp, amely céltudatosan annyira volt visszatartva, hogy a kétnyaras 15—25 dekagramm, a háromnyaras 40—60 dekagramm átlagsúlyú maradt.

vitéz Illésy Zoltán.

TÁRSULATOK—EGYESÜLETEK.

Az Országos Halászati Egyesület f. évi március hó 21-én d. u. 1/26 órakor a földművelésügyi minisztérium I. emeleti tanácstermében tartotta rendes évi közgyűlését, melynek jegyzőkönyve a következő:

Jegyzőkönyv

felvétel Budapest 1930. évi március hó 21-én az Országos Halászati Egyesület rendes évi közgyűlése alkalmából.

Jelen voltak a csatolt jelenléti íven alulírottak.

Elnök: br. Inkey Pál. Jegyző: Fischer Frigyes igazgató.

1. Elnök: Üdvözlöm az Egyesület szép számban megjelent tagjait s bejelentem, hogy egyrészt a f. évi március hó 9-ére egybehívott közgyűlés a megjelentek számára való tekintettel nem volt határozatképes, másrészt, hogy a mai közgyűlés, alapszabályaink értelmében, a megjelentek számára való tekintet nélkül határozatképes.

A jegyzőkönyv vezetésére felkérem az Egyesület igazgatóját, annak hitelesítésére pedig Kuttner Kálmán és Zimmer Ferenc tagtársakat. Felkérem az igazgató urat évi jelentésének előterjesztésére.

Igazgató: Tisztelt Közgyűlés! Az elmúlt év az utóbbi évtizedek legkeményebb telének jegyében kezdődött s január elsejétől március hó közepéig 0° fölé nem emelkedett a hőmérséklet; közben azonban többször járt a —30° közelében. Márciudban még állott a Duna jege, s április lett mire a jég elvonult minten különösebb baj nélkül. A siberiai hideg, példátlan méretű öbbszöri havazás kellemetlen következményekkel járt az átteleltetésre szánt tenyész- és piaci anyagra. Alig volt tógazdaság, amely ezt a szokatlan időjárást akár vízhiány, akár oxigénhiány, akár egyes tavainak fenéig való fagyása miatt meg ne sínylette volna. Mindennél volt kár, csak az volt a különbség, hogy egyik helyen több, másikon kevesebb. Tógazdaságaink súlyos helyzetében osztozott a nyíltvízi halászat is. Csak el kell képzelni, hogy a csuka Mátvás

nap helyett (február 24) József napkor (március 19) jeges vízben ívott. Közveizeink halászaiknak ugyancsak kijutott a kényszerpihenésből, mert novembertől áprilisig, tehát öt teljes hónapig szünetelt a halászat. Eppen erre való tekintettel az általános halászati tilalom hat hetét a földművelésügyi miniszter úr 4 hétre szállította le, s bárha halászaink mély hálával fogadták ezt a gondoskodást, nem sokat segített a bajon, mert olyan nagy és tétovgató volt a seb, hogy angoltapasszal nem lehetett azon segíteni. A nyíltvízi halászat mult évi szomorú történetéhez tartozik még az is, hogy a tavaszi és nyári áradások csaknem teljesen kimaradtak, s ilyen módon a télokozta bajt további csapás is tetézte. Halászati társulataink legtöbbször bérleengedéssel iparkodott súlyos gondokkal küzdő halásztársaságaink nyomorát enyhíteni, mindez azonban csak alamizsna volt, ami a becsületes munkával szerezhető kenyeret ugyancsak nem pótolja.

Az év súlyos kezdete mezőgazdaságunk legtöbb ágában később még fokozódott s ha a tőzsdén a kiváló rossz napokat fekete pénteknek nevezik, gazdaságunk méltán mondhatná az elmúlt évet fekete évnék. A terményárak teljes lezuhanása, ezzel szemben a hitelviszonyok folytonos romlása olyan gazdasági krízist idézett elő, amelyről a sok rossz év dacára még a legpesszimistábbak sem mertek álmodni. Ezen sok nehézség dacára, a nyíltvízi halászat leszámításával, a tőgazdasági év nem mondható siralmasnak. Az időjárás eléggé kedvezően alakult, a tavaszi halárak megfelelőek voltak, az olcsó takarmány az etetéses üzemeket eléggé előrevitte, úgyhogy az őszi lehalászások eredménye elfogadható árak mellett gazdáinkat legtöbb helyen kielégíthette. Tőgazdáink takarmánybeszerzését a kormány olcsó hitel nyújtásával is előmozdította, amennyiben kat. holdankint 50 P-t, összesen 500.000 P-t nyújtott 5% kamattérítés mellett. Ugyanígy elősegítette a termelést a szikjavítási akció keretén belül kiosztott kedvezményes mésztrágyával is, melyből egy 15 tonnás vagonrakományt a rendeltetési állomáson 40 P-ért kaptak tőgazdáink. Ezt az utóbbi támogatást nem vették igénybe olyan mértékben, amint várni lehetett volna, holott a meszezés előnye ma már alig vitatható.

Egyesületünk munkája és éber figyelme mindenre kiterjedt, amiből tagjai részére előnyt vagy könnyebbséget tudott elérni. Így a MÁV részéről élvezett szállítási kedvezményeket ez évben is meghosszabbítottuk.

Utólag beismerjük, hogy nagy megrökönyödést okozott az a híradás, hogy a Sárvíz mentén levő egyik tőgazdaságban a pézsmapocok felütötte fejét. Ismerve Németország szomorú tapasztalatait, ahol a pézsmapocokkal való fertőzés törvényhozási intézkedéseket tett szükségessé, a halászati előfelügyelőség magas díjazással iparkodott kideríteni ennek a kártékony rágszállónak előrenyomulását. A beszerzett adatok azt mutatták, hogy a mosoni Dunaág mentén Győríng húzódott elő. Ez az állat, s tőgazdáink még nem jelezték a baj felléptét. Mindenesetre résen kell lenni, nehogy utólag keserüljünk meg jóhiszemű tétlenségünket.

Újdonság volt ez évben a haljelölések megkezdése közveizeinkben. A Dunán a bajor halászati egyesület ez évben már megkezdte ezirányú munkáját, amelybe mi a jövőben kívánunk bekapcsolódni. Egyelőre a Balatonon kihelyezett ivadékokon végzettünk jelentősebb számú jelölést, amellyel a kihelyezett pontyok életmódjára, vándorlására stb. kívánunk némi világosságot vetni.

Közveizeink népesítése csak szerény keretek között történni lehetett, mert a téli fagyok miatt feleslegcs tőgazdasági ivadék nem volt. A süllőikra-kihelyezés szintén nem volt olyan bőséges, mint előző években, ugyanezen ok miatt.

Megemlítendőnek tartom az ez év augusztus 24-től szeptember 2-ig tartott kaposvári halászati kiállítást, melyen tőgazdáink és halászaik igazi rátermettségüket igazolták, amikor kánuikulai melegben élő halakat mutattak be s hoztak össze az ország minden tájáról. A bemutatott anyag pedig igazán elsőrendű volt.

Fanda János értékes hagyatékát, amelyben páratlan ritkaságú halászereklék voltak, átvettük az özvegytől s az Egyesület tulajdonjogának fenntartása mellett egyedül méltó helyére, a Nemzeti Múzeum régészeti osztályába helyeztük.

Halászati irodalmunk gyarapodásáról is be kell számolnom. Répássy Miklós a „Technikai fejlődésünk története 1867-1927.” című munkában a Halászat című fejezetben tömör áttekintést ad a magyar halászatról.

Dr. Hankó Béla „A hal és halgazdaság” címen bocsátott tőgazdáink részére használható kézikönyvet.

Fischer Frigyes „A halászati törvények és a rájuk vonatkozó rendeletek” címen foglalta össze a halászati törvényeket és rendeleteket.

Az „Archivum Balatonicum” II. kötetében dr. Hankó Béla a Balaton fogassüllőjéről, dr. Mika Ferenc és Breuer György a magyar Fertő halairól és halászatáról írtak.

Dr. Unger Emil „A halak tápláléka magyar tavakban, halastavakban és folyókban” címen értekezést adott ki, melyet a nemzetközi állattani kongresszuson angolul is előadott.

A „Halászat”-ban megjelent cikkeket, mint ismerteket, nem említem.

A tihanyi biológiai kutató intézet igazgatója, dr. Hankó Béla, Debrecenbe egyetemi tanárrá neveztetett ki, helyébe dr. Entz Géza került. Személyi hírek közé tartozik az is, hogy Herman Ottó emléktáblájának lillafüredi leleplezésénél egyesületünk részéről dr. Unger Emil vett részt.

Elhunyt tagjaink közül megemlítendőnek vélem Végh János ny. műszaki tanácsos, kir. gazdasági főtanácsost és dr. Vuskits György főgimn. tanárt. Az első mint az Országos Halászati Felügyelőség tagja éveken keresztül avatott és lelkes munkása volt Magyarország halászatának, s egyesületünk életében is mint titkár örökölte meg a nevét, utóbbi mint kiváló ichthyologus a halászat irodalma terén állított emléket magának. Mindkettőjük elhunyt nagy veszteséget okozott halászatunknak, s emlékükhöz soha el nem múlóan fog a magyar halasvizek felett lebegni.

Egyesületünk taglétszáma ez évben is némi apadást mutat. Évközben belépett 6 új tag, kilépett 12, meghalt 4, úgyhogy az apadás 10. A Halászat előfizetőinek száma 20-szal szaporodott, 9-cel fogyott, úgyhogy itt a szaporulat 11.

Az egyesület taglétszáma 1929. év végén 215, a Halászat előfizetőinek száma 87 volt, külföldi előfizetőink 19 van, akik leginkább a megszállt területeken tartózkodnak.

Ügyforgalmunk rendes volt 101 ügydarabbal, az előző évi 121-gyel szemben.

Tisztelt Közgyűlés! Jelentésemet talán banálisan fejezem be, de vannak dolgok, amelyeket nem lehet eléggé hangoztatni. Ez az egyetértés és összetartás, amelyre utolsó szavaimmal rá akarok mutatni. Egyesületünk már megalapozott, biztos munkáját tagjai lelkesedésének, összetartásának köszönheti. Nagyon kérem mindenkit, tegye félre a visszavonást, győzzük le a turáni átkot, s vállalva mozdítsuk elő egyesületünk s ezzel együtt a magyar halászat ügyét. Aki nem kapcsolódik bele teljes erejével az egyesület munkájába, az a magyar halászat fejlődését akadályozza. Mindenki hozzon egy új tagot, mindenki arra törekedjék, hogy a magyar halászat ügyét előre vigye, s ha egyik leszünk a munkában, összetartásban és szeretetben, a haladás és siker nem fog elmaradni. Kérem jelentésem tudomásulvételét.

A Közgyűlés a jelentést egyhangúlag tudomásul vette.

3. Elnök: Felkérem Raskó Pál tagtárs urat, hogy a számvizsgáló-bizottság nevében az 1929. évi vagyonkimutatást és zárszámadást olvassa fel.

Raskó Pál:

Vagyonkimutatás.

a) Értékpapírok:

1.	3 darab	2000 K n. é.	4 ¹ / ₂ 0/0-os	Mát. záloglevél
2.	3	1000 K	4 ¹ / ₂ 0/0-os	„
3.	1	1000 K	4 ¹ / ₂ 0/0-os	„
4.	2	200 K	4 ¹ / ₂ 0/0-os	„
5.	3	100 K	4 ¹ / ₂ 0/0-os	„
6.	„	2600 K	6 0/0-os	hadikölcsönkötvény (zárolt)
7.	„	4000 K	6 0/0-os	(III)
8.	„	1400 K	6 0/0-os	(V)

b) Készpénz:

Póstatakarékpénztári folyószámlán	725.89 P	
Házipénztárban	511.59 P	1237.48 P

Zárszámadás.

Bevétel:

Maradvány 1928. évről:		
a) póstatakarékpénztári folyószámlán	511.54 P	
b) házipénztárban	83.76 P	595.30 P
Tagdíjakból és előfizetési díjakból		3322.89 P
Hirdetési díjakból		514.48 P
Adományok		1881.46 P
Egyéb bevétel		315.24 P
Összesen:		6293.77 P

Kiadás:

A „Halászat” nyomdaköltségei	2452.05 P	
Póstaköltségek	97.24 P	
Nyomatványok	10.32 P	
Vagyonkezelési költség	16.38 P	
Irodai költségek	76.00 P	
Titkár tiszteletdíja	600.00 P	
Szerkesztő	700.00 P	
Pénztáros	400.00 P	
Irói tiszteletdíjak	891.90 P	
Egyéb kiadás	150.00 P	
Átvitel mint egyenleg:		
a) póstatakarékpénztári folyószámlán	725.89 P	
b) házipénztárban	511.59 P	1237.48 P
Összesen:		6293.77 P

Elnök: Kíván valaki a zárszámadáshoz hozzászólni?
Határozatilag kimondom, hogy a közgyűlés a számvizsgáló bizottság jelentését jóváhagyólag tudomásul vette és a pénztárosnak a felmentvényt megadta.

4. Elnök: Felkérem Németh Endre pénztáros urat, hogy az 1930. évi költségelőirányzatot terjessze elő.

Kölségelőirányzat 1930. évre.

Kiadás:	
Halászati kiállításra	970 00 P
A „Halászat” nyomdaköltségei	2400 00 P
Póstaköltségek	100 00 P
Nyomtatványok	50 00 P
Irodai költségek	80 00 P
Titkár tiszteletdíja	600 00 P
Szerkesztő „	700 00 P
Pénztáros „	400 00 P
Írói tiszteletdíjak	1000 00 P
Összesen:	6300 00 P

Bevétel:	
Maradvány 1929. évről	1237 48 P
Tagdíjak és előfizetési díjak	1800 00 P
Hirdetések	400 00 P
Előrelátható adományok	1862 52 P
Összesen:	6300 00 P

Elnök: Kíván valaki a költségelőirányzathoz hozzászólni?
Határozatilag kimondom, hogy a közgyűlés a költségelőirányzatot elfogadta.

5. Elnök: Tisztelettel bejelentem, hogy a titkár, a választmány és a számvizsgáló-bizottság hároméves megbízása lejárt, s kérem a közgyűlést, hogy egy elnököt, két alelnököt, huszonegy választmányi tagot és három számvizsgáló-bizottsági tagot válasszon meg. A választás idejére a közgyűlést felfüggesztem s a szavazatszedő-bizottság elnökeiül Purgly Pál, tagjaiul Illésy Zoltán és Németh Endre tagtársakat ajánlom.

A közgyűlés az indítványt elfogadta.

6. A választás befejeztével Purgly Pál szavazatszedő-bizottsági elnök kihirdeti a választás eredményét:

Elnök:

Báró Inkey Pál 95 szavazattal.

Alelnökök:

Répássy Miklós 95, báró Szurmay Sándor 53 szavazattal.

Választmányi tagok:

Antalfy György	96	ifj. Zimmer Ferenc	96
Corchus Zoltán	96	dr. Kovács Vilmos	95
Csörgey Titusz	96	dr. Isgum Ádám	94
dr. Goszthony Mihály	96	Löwenstein Emil	94
Iklódy Szabó János	96	Paluzsa László	92
dr. Korbuly Mihály	96	Szalkay Zoltán	92
Kuttner Kálmán	96	Hirsch Géza	92
dr. Lukács Károly	96	Pataky-Beksits Tibor	54
Purgly Pál	96	dr. Dobránszky Béla	52
Kócsy Imre	96	id. Zimmer Ferenc	52
Tomcsányi Vilmos Pál	96	Dietzl Lajos	51
dr. Unger Emil	96	Schwartz Izidor	51

Számvizsgáló bizottsági tagok:

dr. Maucha Rezső	96
Corchus Dezső	96 és
Raskó Pál	96 szavazattal.

7. Elnök a maga és a megválasztott titkár nevében megköszöni a közgyűlés bizalmát s működésével iparkodni fog a megtisztelő bizalomnak megfelelni.

8. Elnök: Felkérem az igazgatót a választmány részéről időközben felvett tagok névsorának felolvasására.

Igazgató: Az 1929. évi közgyűlés óta jelentkezett, s a választmány által időközben felvett tagok:

- Horváth Markó, Harsány;
Katona Ernő könyv- és papírkereskedő, Budapest;
dr. Meller János, Csurgó;
- Politzer István földbirtokos, Felsőgyöngyös-pusztá;
- Szob-Kövári halászati társulat, Vámosmikola;
gróf Széchenyi Emil nagybirtokos, Lábod;
dr. Sándor Géza ügyvéd, Budapest;
Márkus János, Marcali;
Felső-Rába halászati társulat, Körmen;
- Stieber Antal urad. felügyelő, Tata;
Manninger G. Adolf jószágigazgató, Némethely;
Cserháti Sándor halkereskedő, Pécs;

dr. Schuhmann Emil igazgató, Budapest;
Stefánovits János birtokos, Pétfürdő;

- Halbizományi és halértékesítő r.-t., Budapest;
Adler László halmagykereskedő, Budapest;
Polgár Jenő tisztviselő, Budapest;
Steinitz Imre földbirtokos, Somogyhatvan;
Köhler Rudolf m. kir. százados, Budapest;
- Köhler Géza igazgató, Siófok;
Kovács Ferenc halászmester, Dunapentele;
Schmidt Ferenc erdőmester, Szőlősgyőrök;
Domján János intéző, Biharugra.

Elnök: Kíván valaki a tagfelvételhez hozzászólni?
Határozatilag kimondom, hogy a közgyűlés az időközben belépett tagok felvételét megerősítette.
Indítvány nem lévén, elnök a közgyűlést bezárta.

F.

Elsőrangú pontyvadék, 3—15 deka súlyú,

k a p h a t ó

a szentpéterföldi erdőgondnoksnál

Gútorföldre,

Zalamegye.

Az Országos Halászati Egyesület választmánya f. évi március hó 21-én, a közgyűlést megelőzőleg ülést tartott, melyen báró Inkey Pál elnöke alatt jelen voltak: Répássy Miklós és dr. Dobránszky Béla alelnökök, Antalfy György, Pataky-Beksits Tibor, Corchus Zoltán, Csörgey Titusz, dr. Goszthony Mihály, Hirsch Géza, dr. Iklódy-Szabó János, dr. Isgum Ádám, Kócsy Imre, Kuttner Kálmán, dr. Kovács Vilmos, Löwenstein Emil, dr. Lukács Károly, Paluzsa László, Purgly Pál, Szalkay Zoltán, br. Szurmay Sándor, Tomcsányi V. Pál, dr. Unger Emil és ifj. Zimmer Ferenc választmányi tagok, Fischer Frigyes titkár és Németh Endre pénztáros.

Távollétüket kimentették: dr. Korbuly Mihály, Schwarz Izidor és id. Zimmer Ferenc.

Elnök üdvözlöi a választmány megjelent tagjait, az ülést megnyitja és felkéri a titkárt a napirend ismertetésére.

1. Titkár bejelenti, hogy a halászati kiállításra felszállított halanyag kedvezményes szállítása ügyében a Máv. igazgatóságától válasz érkezett, amely szerint, ha a kiállítás vezetőse igazolja, hogy a felszállított tenyészhalakat nem adták el, hanem azok a kiállítás tartama alatt vagy elpusztultak, vagy egyébként teljesen elértéktelenedtek, ennél fogva sem visszazárási lehetők, sem értékesíthetők nem voltak, ez esetben a kiállítónak 50⁰ o-os díjmérséklést fog visszatérítés útján engedélyezni.

Tudomásul szolgál.

2. A Genossenschaft der Fischhändler in Wien a Halbizományi és Halértékesítő r.-t. útján felkéri az Egyesületet, hogy a tengeri hal fogyasztása iránt megindítandó erőteljes propagandába a pontyot is kapcsolja be.

A választmány a pontynak a tengeri hallal való közös propagandáját nem tartja kívánatosnak.

3. Titkár felolvassa Antalfy és Társa Halászati r.-t. kérvényét, melyet a halászati tilalom felfüggesztése ügyében a m. kir. földművelésügyi miniszter úrhoz intézett s amelynek másolatát az Egyesületnek támogatás végett beküldte.

A választmány felhívja a titkárt, hogy az általános tilalom felfüggesztése iránti kérelmet — a választmánynak már előzetesen is elfoglalt álláspontjához képest — a megfelelő módon, esetleg felterjesztéssel is, pártolja.

4. Titkár bejelenti, hogy a tengeri halnak a magyarországi fogyasztásban mindinkább előhaladó tétőfogalása ellen az egyesület nevében a földművelésügyi miniszter úrhoz beadvánnyal fordult, hogy vagy a tengeri hal behozatalát vámmal sujtásák, vagy a kormányzat találjon módot arra, hogy édesvízi halunk kivételét megfelelő rekompenzáció útján könnyítse meg. Kéri intézkedéséhez a választmány utólagos hozzájárulását.

A választmány a bejelentést tudomásul veszi.

5. Titkár bemutatja a Verein Deutscher Fischhändler, berlini egyesület meghívóját az 50 éves jubileum alkalmából ez év június hó 21-én Berlinben tartandó halkereskedelmi napra. Kéri a választmány állásfoglalását.

Miután a megjelölt napig még bőségesen áll idő rendelkezésre, a választmány ezúttal határozathozatalát felfüggeszti és a képviselteséről később kíván dönten.

6. *Németh Endre* bemutatja az 1929. évi zárszámadást 6629 pengő 32 fillér kiadással és ugyanannyi bevétellel, továbbá az 1930. évi költségelirányzatot 6300 pengő bevétellel és ugyanannyi kiadással.

Tudomásul szolgál.

7. Tagul jelentkeztek: Felsőrába halászati társulat Körmeny; dr. Schumann Emil igazgató, Budapest; Stefanovits János birtokos, Pétfürdő; Halbizományi és Halértékesítő r.-t. Budapest; Adler László halnagykereskedő, Budapest; Polgár Jenő tiszviselő, Budapest; Steinitz Imre földbirtokos, Somogyhatvan; Köhler Rudolf m. kir. százados, Budapest; Köhler Géza igazgató, Siófok; Kovács Ferenc halászmester, Dunapentele; Schmidt Ferenc erdőmester, Szőlősgyőrök; Domján János intéző Biharugra.

A választmány a közgyűlés utólagos jóváhagyása reményében a jelentkezőket tagokul felveszi.

8. *Titkár* felolvassa ifj. Zimmer Ferenc írásban benyújtott indítványát, amelyben javasolja, hogy az Egyesület titkára az alapszabályok 16. §-a értelmében egyesületi igazgatónak, s mellé egyesületi titkárrá Illésy Zoltán műszaki tanácsos választassék meg.

A választmány az indítványt magáévá teszi és Fischer Frigyes titkárt igazgatóvá, Illésy Zoltán műszaki tanácsost pedig titkárrá választja meg.

9. *Igazgató* bemutatja dr. Dobránszky Bélának az Egyesület elnökehez intézett levelét, melyben bejelenti, hogy más irányú elfoglaltsága miatt az egyesület alelnöki tisztét a következő választásig nem áll módjában elvállalni.

Elnök a bejelentést mély sajnálattal veszi tudomásul, s rámutatva dr. Dobránszky Bélának a magyar halászat érdekében kifejtett eredménydús, fáradhatlan és áldozatkész munkásságára javasolja a választmánynak, hogy nevezettnek érdemeit jegyzőkönyvben örökítse meg.

A választmány az elnök javaslatát teljes egészében magáévá teszi.

10. *Elnök* bejelenti, hogy az elmúlt választmányi ülésen kiküldött jelölőbizottság, amelynek feladata lett volna a jelölő tisztikar és választmány névsorát megállapítani, egyértelmű megállapodásra jutni nem tudott, miért is a közgyűlésen a választás hivatalos jelölőlista nélkül fog megtörténni.

A választmány a bejelentést tudomásul véve felkéri az elnököt, hogy a közgyűlés a választást is az ő elnöklete alatt ejtse meg.

Az ülés befejeztével a választmány levonult az egyesület közgyűlésére.

F.

A „*Perezsgyi Halászati Társulat*“ f. évi március hó 14-én Mezőúron tartotta meg évi rendes közgyűlését Epstein Géza társulati elnök vezetése alatt.

Az elnök jelentésében előadta a társulat múlt évi működését. A társulati vízterületen a halfogás részes halászokkal házi kezelésben végeztetett, a kifogott halzsákmány $\frac{1}{3}$ részben Budapesten, $\frac{2}{3}$ részben Mezőúron értékesített. A múlt évi bevétel 2272 pengő, amelyből 936 pengő kerül ez évben a jogtulajdonosok között felosztásra. A közgyűlés elfogadta a jövő évre előterjesztett költségelirányzatot, 1795 P bevétellel és 576 P kiadással.

A fentiek szerint az előirányzott pénzmaradvány 1219. P.

J.

IRODALOM—KÖNYVISMERTETÉS.

A „*Műveltség Útja*“ c. és a Tolnai Nyomdai Műintézet és Kiadóvállalat R. T. budapesti cég kiadásában megjelenő, harminckötetes illusztrált népszerű munka szerkesztője lapunk szerkesztőjével, *Unger Emil dr. kir. kísérletügyi főadjunktussal*, szerződést kötött úgy a halászat, mint az *amatőrfényképezés* tárgyköréből való ismeretterjesztő cikke megírására. Az egyik ilyen halászati tárgyú cikk „*Miből lesznek és hogyan élnek a halak?*“ címen az említett mű negyedik kötetében (a 121—139. oldalakon) a múlt évben jelent meg.* A közleményben a szerző a művelt magyar olvasókörzés részére igyekezett tömören, de világosan összefoglalni mindazt, ami a hazai halászat és pontytenyésztésre vonatkozólag a laikus érdeklődésére számot tarthat, s a szöveg élénkítésére 7 drb. általa adott idegen kép reprodukálását és 7 drb. saját fényképfelvételeinek közlését kérte. A cikket itt nem tartjuk szükségesnek ismertetni, csupán azért foglalkozunk mégis azzal, mert a szerző munkáját csak nem tördelt és nem illusztrált kefelevonaton imprimalta, a kiadvány szerkesztője azonban a szerző által adott és fentebb jelzett 14 drb. illusztráción kívül utólag nyomdatechnikai okokból

* Egy az amatőrfényképezést tárgyaló cikk a második kötetben látott napvilágot.

és az illusztrációk szaporítása céljából *saját kliséraktárából még négy más képet is belevett, anélkül, hogy erről a cikk szerzőjét értesítette volna.* Ezek a képek a 134., 135., 136. és 137. oldalon vannak. A cikk tehát összesen 18 mélynyomású illusztrációt kapott, melyek közül négyről a szerzőnek *egyáltalán nem volt tudomása*, s amely négy képhez tehát a magyarázó feliratokat természetesen *nem a cikk szerzője írta.* Ezt azért tartjuk szükségesnek megemlíteni itt, mert ha a négy képet hozzáértő ember meglekinti, azonnal észreveszi, hogy azok magyarázó feliratai nyilvánvalóan helytelenek: „A ponty ikrájának megtermékenyítése.“ — „Medencék a megtermékenyített ikra befogadására.“ — „Ilyen medencékben fejlődik a fiatal ponty-ivadék.“ — „A fiatal pontyokat áthalásszák a halastóba.“ Valamennyi esetben *ponty helyett pisztráng* lenne helyes, de akkor sem egészen illenének e képek ebbe a cikkbe, mivel *Unger Emil dr.* a pisztrángtenyésztést, mint csonka hazánkban — sajnos — csekély jelentőségű dolgot, e cikkében *nem is tárgyalja.*

A szerző e hibákról utólag tudomást szerzvé, megállapodott már a „*Műveltség Útja*“ szerkesztőségével abban, hogy egyik legközelebbi kötetében e hibákra megfelelő módon rámutasson, s hogy a jövőben ilyesmi elő ne fordulhasson.

ÚJDONSÁGOK—VEGYESEK.

Német pontyok ivatása. Tisztelettel kérjük azokat a tógazdákat, akik összel az importált német lausitzi, aischgründi és schwarzenfeldi eredetű tenyészpontyokból leivatásra átvettek, szíveskedjenek azokat *külön leivaltani*, hogy először is fajta-tiszta ivadékok legyen nyerhető, amely majd itt akklimatizálódik. Nem lehet ugyanis előre tudnunk, hogy vajjon a német nemespontyok a magyar fajtákkal (dunántúli, tatai, ugrai stb.) összehasonlítva hogyan állják meg helyüket. Ezt csak *kísérletekkel* lehet majd biztosan megállapítani. Tógazdáink *saját jól felfogott érdekét* tartjuk tehát szemünk előtt akkor, midőn azt tanácsoljuk nekik, hogy a német anya- és apapontyokat ezidén még *ne keresztezzenek magyar nemespontyokkal*, hanem a legnagyobb gondossággal azon legyenek, hogy kétségtelenül *tisztatenyésztési lausitzi, vagy schwarzenfeldi, vagy aischgründi ivadékokat* nyerjenek. Olyan tavakban történjenek ezeknek a német pontyoknak a leivatása, ahol más pontyok leivása, vagy ahová más ivadékok bejutása *teljesen kizárt dolog*, hogy összel a lehalászott ivadékoknak német pontyoktól való származása *minden kétséget kizárólag állítható legyen!* Saját magyar nemespontyaikat másik tóban ivassák le külön, hogy a növekedését össze lehessen hasonlítani.

Az ivás idejét, eredményét, a német ivadékok fejlődését kérjük pontosan feljegyezni és a M. kir. Halélettani és Szennyvíztisztító kísérleti állomás vezetésével is közölni szíveskedjenek, hogy országszerte tiszta képet kaphassunk a német nemespontyivadékok hazai fejlődéséről.

E kísérletek iránt német szakkörökben is élénk érdeklődés mutatkozik.

Dr. Unger Emil.

Óriás nemesponty a Balatonban. A szegedi óriás harcra után, melyről napi- és képeslapok is megemlékeztek, s amelyről Szegeden *dr. Gelei József* érdekes előadást is tartott, nemrég, február hó 22-én, a Balatonból *tizenhat és fél kilós* pikkelyes pontyot fogtak ki. Pontyról lévén szó, ez szintén óriásnak számít.

Dr. Lukács Károly mérése szerint a hal testhossza (farkúszó nélkül) 80, magassága pedig 30 cm volt. Dimenzió viszonyozása ez adatokból kiszámítva (hosszúság : magasság) 2:66, tehát a hatalmas pontypéldány *határozottan nemes ponty*, amely egy régi halasítás alkalmával ivadékok korában került bele valamely tógazdaságból a Balatonba.

Érdekes volna nagyon tudni, hogy ez a ponty hány esztendő volt. Amde a kormeghatározás végett beküldött pikkelyekről ilyen öreg hal esetében nehezen megy az életkor leolvasása, mert az évek határait jelző szerkezeti változások a korral mindinkább bizonytalanokká, jelentéktelenné válnak, ami *könnyen* érthető, ha meggondoljuk, hogy a nagy halak évenkénti növekedése folyton csekélyebb lesz, hiszen a nagy testnek pusztán anyagcsereje, hordozása, mozgatása, ivartermékek képzése annyi energiát igényel, hogy a fölött táplálékmenyiségből növekedésre ezenfelül csak nagyon kicsi rész maradhat. Az igen nagy hal tehát húst alig „produkál“. Gazdálkodási szempontból teher a vízben, s csak akkor haszon, ha — kifogni sikerül. A példány egyébként tíz évesnél sokkal idősebb volt, valószínűleg életkorát legalább tizenöt évre becsültük.

dr. U. E.

Hibaigazítás. Lapunk márciusi számában a cikke címeinek német fordításai közül az egyik helytelen volt. „Van-e különbség fogas és süllő között?“ ugyanis németül helyesen így van: „Gibt es einen Unterschied zwischen „Fogasch“ und Zander?“

Árjegyzés. A Halbizományi és Halértékesítő rt. és a Zimmer Ferenc halkereskedelmi rt.-tól nyert értesítés szerint március hó folyamán a *nagybani* halárak kilogrammonként a következők voltak:

Édesvízi élőponty	{ nagy	2:30—2:40 P
	{ közép	2:10—2:15 "
	{ kicsi	1:70—2:00 "
Édesvízi jegeltponty	{ nagy	1:60—2:00 "
	{ közép	1:40—1:80 "
	{ kicsi	1:00—1:60 "
Dunai süllő	{ I. oszt.	5:00— — "
	{ II. oszt.	4:50— — "
	{ III. oszt.	4:00— — "
	{ IV. oszt.	4:00— — "
Balatoni fogassüllő	{ I. oszt.	— — — "
	{ II. oszt.	5:00— — "
	{ III. oszt.	3:60— — "
	{ IV. oszt.	3:60— — "
Harcsa	{ nagy	4:00—5:00 "
	{ közép	3:60—4:00 "
	{ kicsi	2:40—3:50 "
Csuka	{ nagy	2:60— — "
	{ kicsi	1:80— — "
Compó		1:80—2:40 "
Márna		1:60—1:80 "
Kecsege		5:00—6:00 "
Kárász		1:60— — "
Őn		1:20—1:60 "
Balatoni keszeg		0:70—0:80 "

Forgalom kissé élénkült, irányzat ingadozó.

A lap kiadásáért felelős: Dr. Unger Emil.

MAGYAR TÓGAZDASÁGOK R.T.

Több mint 6000 katasztrális hold terjedelmű tógazdaságából az alábbi helyeken:

Balatonföldvár, Bia, Bicske, Csoór, Gelej, Hortobágy, Iszkaszentgyörgy, Konyár, Mike, Nagyláng, Orpuszta, Pellérd, Sárd, Sárszentmiklós, Sáregres, Somogy-szentmiklós, Szabadbattyán, Tápíószecső, Tüsképuszta, Varászló szállít tenyésztésre nemestörzsű egy- és kétnyaras pontyot, pontyanyákat, harcsa-, fogassüllő-ivadékokot, fogassüllő-ikrát.

TELEFÓN:
AUT. 122—37.

BUDAPEST

V., Széchenyi-utca 1.

■ részvénytársaság

Halkereskedelmi

Veszünk és eladunk bármily mennyiségű élő és jegelt halat.

ZIMMER FERENC

TELEFÓN:

Közp. vásárcsarnok:
Aut. 854—48.

Fióközlet: V., József-tér 13.
Aut. 816—79.

Iroda: VIII., Horánszky-utca 18.
Iózsef 335—39.

Budapest IX., Központi-

vásárcsarnok

BARTA LIPÓTNÉ

HALKERESKEDŐ

**BUDAPEST IX.,
KÖZP. VÁSÁRCSARNOK.**

TELEFÓNSZÁM

IRODA: AUT. 850—71.
ÜZLET: AUT. 855—84.

HALÁSZHÁLÓ

puha inslég és kötél, hálófonal, para-fa-alattság, rebzsinór minden mennyiségben kapható

ÁDÁM MIKSA
R.-T.-NÁL BUDAPEST

Főüzlet: IV. Ferenc József-rakpart 6-7

A Ferenc József-híd és Erzsébet-híd között
Telefón: Aut. 843—10.

Fióközlet: VII. Thököly-út 16 szám

A Keleti pályaudvar ind. oldalával szemközt
Telefón: József 361—71.

HALBIZOMÁNYI ÉS HALÉRTÉKESÍTŐ

R.-T. HALNAGYKERESKEDÉS

BUDAPEST

Telep és iroda: IX, Csarnok-tér 5
Elárúsító hely: IX, Közp. vásárcsarnok V, Széchenyi-u 1
Központi iroda: T.: Aut. 122—37

Telefonszám:

Nappal ■
Aut. 856-36.
Éjjel ■
Aut. 105-32.
Szállítási osztály: József 348-48.

Megvesszük tógazdaságok egész haltermését, szállítunk a Magyar Tógazdaságok r.t. kezelésében levő tógazdaságokból elsőrendű gyorsnövésű cseh, bajor egy és kétnyaras pontyokat, anyapontyokat s minden más tenyészhalat, megtermékenyített fogassüllőikrát, valamint etetési úzenre berendezett tógazdaságok részére különféle haltakarmányt.

STEINER MÁRKUS

hálnagykereskedő

■ vező feltételek mellett intézek' el.

Bizományi eladásokat ked-

■ segű élő és jegelt halat.

BUDAPEST

IX. ker. Közp. vásárcsarnok.

Iroda: IX., Erkel-utca 11.

Telefonszám:

Aut. 866—19.

Veszek és eladok bármily mennyi-